

Canvis, en els objectius i en les formes

Dc, 26/11/2014 per La puntada

[La puntada](#)

Mercè Solé

Reconec que en mig del bany maria ultranacionalista que vivim -catalanista i espanyolista- cada dia em costa més d'escriure sobre política, perquè d'una banda em sento molt allunyada de l'eufòria sobiranista, que em fa més por que goig, i de l'altra, veig que la militància política i sindical que, amb intensitats diverses, he viscut durant la meua vida ha quedat desfasada. O, més que desfasada, està molt mal vista.

Opto en general per una mena de silenci sobre el nacionalisme, i procuro no ser gaire públicament profeta de calamitats, cosa que sóc en la intimitat perquè la convivència em sembla un bé molt fràgil. Tinc la sensació d'aïllar-me. Fan mobilitzacions estupendes, de color i d'eufòria, i d'organització, a les quals no vull participar perquè no comparteixo en absolut els seus objectius. Però les visc amb recança perquè sé que la major part dels meus amics hi són i jo no ho comparteixo amb ells. Em provoquen al·lèrgia les manipulacions de la història, i contemplo amb desolació com, a més de les franquistes, ara n'hi ha moltes d'altres de signe catalanista. Jo no vull la independència de Catalunya, sí que voldria, però, una consulta. Això sí, ben feta. Amb una pregunta que s'entengés i que permetés expressar-nos als que volem molts canvis en la constitució i el màxim de consens possible per dur-la a terme. No és tant una qüestió només de legalitat, sinó de fer una consulta impecablement legítima. O sigui que de fet em sento molt desplaçada.

Els amics amb qui en parlo em miren amb commiseració. Algun intenta encabir-me en un compartiment o altre i em busquen classificació. D'altres també ho intenten més pel broc gros. I ara em trobo que hi ha qui em concedeix el grau de "catalanista". D'altres, menys benèvolos, em titllen d'espanyolista, federalista, unionista i no gosen dir botiflera. Jo no em sento res d'això. Jo vull una nova constitució actualitzada, que permeti una redistribució social dels béns i on Catalunya previsiblement continuï sent deficitària. I veig amb esglai com Europa, que, com Espanya, ens afecta tant si hi som com si no, va pel pedregar. Què es pot esperar, per exemple, en matèria de medi ambient de l'Arias Cañete, recentment nomenat responsable de la comissió d'Energia i Acció pel clima a la Comissió Europea? Aquí caldria incidir-hi amb força i en conjunt amb els treballadors europeus. Penso que caldria potenciar i molt allò que ens uneix i no el que ens separa, però el vent bufa en direcció contrària.

D'altra banda, hi ha la vella i la nova política, sorgida com a crítica dels tics i abusos dels partits polítics, que són molts i variats. Però tampoc no m'hi acabo de trobar, ni amb els uns ni amb els altres. Amb els partits "clàssics", per entendre'ns, perquè veig que no acaben de renovar-se: ni en les persones, ni en els mètodes. Amb tot, l'acció de govern i la pròpia història són un bany d'humilitat. No em sap greu anar amb gent que no és perfecta, que té ferides i que s'equivoca. Són humans com jo. Amb tot, em miro amb desànim les eleccions que ens vénen a sobre i ja em canso de la cantarella del "només nosaltres ho fem bé, els altres ho fan fatal", que els fa arrogants i no contribueix al treball conjunt.

I de les noves formacions polítiques n'agraeixo la frescor i el col·locar a primer terme els problemes de la gent. Ara bé, no m'entusiasmen els sistemes assemblearis, que són fàcilment manipulables. En el seu conjunt, no em sembla

que estiguin exclosos de trepes (això forma part de la condició humana) i a llarg termini em sembla que és bo dotar-se d'un sistema organitzatiu una mica més sòlid. De fet, l'ideal és combinar totes dues formes de fer política. Podria ser "Guanyem". Però això requereix una certa bona voluntat, una valoració i confiança mútues, i la renúncia a electoralismes i a populismes.

En qualsevol cas, no avançarem si no hi ha una participació àmplia i madura de la població. I no només en actes festivreivindicatius ni en assemblees polítiques, sinó reforçant també les entitats, creant noves cultures, treballant molt amb qui no és com nosaltres.

Això és el que molts militants sindicals i polítics han anat fent des de la transició. Sense comptes "coixí" a paradisos fiscals. Sense fama i sovint sense èxit. Amb bona fe i dedicant-hi hores. Un servei avui poc valorat, sota la capa de corruptela, però gràcies al qual durant molts anys hem conquerit l'Estat de Benestar que tant enyorem.